

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 2. Cur bona fama non sit negligenda?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

gloriatur, qui cognoscit non suum, sed illius esse, non solum ut sit, sed etiam ut non nisi ab illo beneficit sibi, à quo habet ut sit. Alterum est, quòd illud, in quo excellit homo, ei à Deo detur, ut per id alijs proficit, aut etiam sibi ipsi. Quamobrem ut appetitus honoris regulæ rectæ rationis congruat, debet in primis referri in Deum; aut certè eo fine saltem homini debet placere testimonium propriæ excellentiæ, quod ei ab alijs exhibetur, ut ex eo via illi paretur ad suam, vel aliorum spiritualem utilitatem, atque ita etiam demum honor ad diuinos honores tendat. Hoc est, quod pauci viderunt Ethnicorum; nec multi exercent Christianorum. Etsi enim titulus, potestas, vel honor ritè possit appeti, etiam ad Remp. rectè gubernandam, ipsa tamen quoque Reip. gubernatio tandem tendere debet, non tantùm ad Politicam pacem, sed etiam ad æternam hominum salutem consequendam. Huc nisi tendat honor, vanus est, & contemnendus.

§. II.

Cur bona fama non sit negligenda?

Cur igitur illi vituperantur, qui honorem suum non curant? Cur dicitur: *Curam Eccli. 48. habe de bono nomine: hoc enim magis permanebit*

bit tibi, quàm mille thesauri pretiosi & magni? Nimirum eadem est ratio, quia hi sæpe & sibi, & proximo prodesse possent, si nomen bonum retinerent. Quod si temerè profli- gent, non rarò in caussa sunt, vt nomen quoq; ipsius Dei, aut religionis blasphemetur. Sed vel maximè vituperabiles sunt isti famæ suæ decoctores, quia insuper habent honorem, quem recta ratio dicit, dum non vitant ea, quæ honori è diametro aduersantur: quales sunt publici ganeones, lurcones, bibones, milites gloriosi, qui Martem in lingua, non in machæra gerunt; non manu strenui cum pugnandū, sed pedibus expediti, quando putant fugiendum. His talibus utique optandum esset, vt ad nomen atque honorem suum magis attenderent, neque in tot infamias se se præcipitarent. Alexander Magnus dicere solebat: *Homeri se Ther- sitem esse, quàm Chærii Hectorem aut Achillem, malle.* Qui etiam edicto vetuit, ne à quoquam pingeretur, præterquam ab Apelle; aut à quoquam ære sculperetur, præterquam à Lyfippo, artificibus illius ætatis præstantissimis. Et L. Sylla, de bonis, in foro proscrip- torum sub hasta venditis, quædam malo Postæ donari iussit, ea lege, *ne in posterum de*

Plutarch.
in Alex-
andro.

Cic. pro
Archia.

se scriberet. Noluerunt isti, malos artifices effigiem suam facere, aut de se loqui, ne malè bona explicarent: quantò secius faciunt, qui ita viuunt, vt boni & mali de illis pessimè loqui cogantur, si velint proferre veritatem? Non abijcienda est igitur boni nominis cura, ne in vitia, quæ honori contraria sunt, atq; opprobria incurramus. Quæ monitio non gloriæ ambiendæ, sed vitandæ contumeliæ est occasio. Ita nimirum viuere oportet, non vt laudemur, sed vt laudem mereamur; hoc virtutis est, illud ambitionis. Non propter ventum, sed propter portum libenter secundo æstu nauigamus.

§. III.

An honor, & quo modo tanquam virtutis præmium possit appeti?

At diximus, ex Aristotele, honorem esse debitum virtutis præmium, quod si ita est, cur id, quod nobis, tanquam justum præmium virtutis debetur, non fas sit appetere? Sic olim Romani duces, Prætores, Consules, Dictatores, Imperatores, re in bello bene gesta, & postea, vt lege cautum est, si quinq; millia hostium vna acie cecidissent, triumphales honores petierunt. Sic Romulus, Acrone Coenincensium rege sua manu

Aristot.
lib. 1. E-
thic. 6. 12.
lib. 4. c. 3.

Val. Max.
lib. 2.
cap. 8.

caelo